

Antidogma - A Közép Birodalma ismét a világ közepévé válik

2011 november 11. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Kína összevonja szemöldökét, az amerikai kongresszus morgolódik, a hitelmin?sít? ügynökségek Cassandra szerepét játsszák, az EU (szokásához híven) lapít. Samu bácsi a pénzügyi szakadék szélén imbolyog, fürd?gatyában.

Miután a Standard & Poor's átlépte a Rubicont és hitelképességét leminősítve kiállította a „szegénységi bizonyítványt” a világ vezető hatalmáról, Kína mint az USA legfontosabb hitelezője „felelős intézkedések” meghozatalára szólította fel adósságának befektetők védelme (tehát elsősorban saját maga) érdekében. Válaszul az amerikai képviselők elkezdtek fenyegetni, hogy vajon a Kína felé fennálló kolosszális mértékű amerikai államadósság nem jelent-e fenyegetést országuk nemzetbiztonságára nézve.

Mindenesetre a Fednek előbb-utóbb mindenképpen el kell döntenie, hogy ismét az amerikai állam segítségére siet a „bankóprás” felpörgetésével (QE 3), vagy pedig engedi, hogy a „szabadpiac” felhajtja a kamatszintet, amelyen az USA a jövőben egyáltalán kölcsönhöz juthat. Ez utóbbi esetben a mára totálisan legatyásodott Samu bácsi rövidesen képtelen lenne adóssága törlesztésére, és ugyanaz történne, mint Németországban 1918 után: hiperinfláció, vagyis a zöld hasú valuta drasztikus értékvesztése.

Márpedig ez a hipotézis nyilvánvalóan a katasztrófával lenne egyenlő a legnagyobb dolláralapok tulajdonosai, elsősorban Kína számára. Így aztán az USA és távol-keleti riválisa/hitelezője momentán egy sajátos „róka fogta csuka” helyzetben lavírozik. Ha ugyanis Kína, amint azt már többször pedzegette, egyik napról a másikra befejezné az amerikai államkötvények (T-Bond) vásárlását, akkor ezzel ugyan kihúzná a dollár alól a szennyet, viszont maga is legalább annyit veszítené, mint Amerika.

Mindazonáltal a Washington és Peking közötti hallgatólagos monetáris egyezség mostanra már a múlté, amint azt – a teljesség igénye nélkül – számos momentum jelzi. Januárban Kína felfüggesztette T-Bondvásárlását, majd végül márciusban jóval kisebb mennyiségben újra elkezdte, annak ellentételezéseként, hogy Washington nem

veszteségi a jüan alulértékeltségét a nemzetközi fórumokon. Márciusban a kínai kormányfő és a központi bank kormányzója nyilvánosan felszólította, hogy szűnjön meg a dollár tartalékvaluta szerepe egy a nemzetközi közösség által kibocsátott valuta javára. Áprilisban a G20-ak találkozásán az USA és Kína ugyan megállapodott egy kétoldalú egyeztetési mechanizmus létrehozásáról a gazdasági kérdések és a külpolitika tekintetében, amely azonban a korábbi hallgatóságos monetáris egyezséghez képest sokkal inkább tünik a nyájas különválás módozatainak kidolgozására hivatottnak. Annál is inkább, mert a kínai hatóságok nem sokkal később bejelentették, hogy az USA válsága következtében a két ország közötti árucseré volumene egy év alatt 6,8 százalékkal, a Kínában történő amerikai beruházások mértéke pedig 19,4 százalékkal csökkent. Ugyanakkor a kínai központi bank közleményében kiderült, hogy majdnem megkészszerzte az ország aranytartalékait, és az általa birtokolt több mint ezer tonna révén Kína az ötödik helyet foglalja el a világ országai között, a csaknem kétezermilliárd dolláros valutatartalékaival viszont nemzetközi listavezetővé vált.

Mindezzel párhuzamosan a Nemzetközi Valutaalap és a Világbank áprilisi ülésein a kínai küldöttség határozottan fellépett e két intézmény reformfolyamatának a felgyorsítása, illetve az USA szavazati jogának a korlátozása érdekében a feltörekvő országok javára. Májusban Kína és Brazília bejelentette, hogy kétoldalú árucserékben lemondanak az amerikai valuta használatáról, nyilván azzal a ténnyel is összefüggésben, hogy időközben az USA-t megelőzve Kína lett a dél-amerikai kolosszus első számú kereskedelmi partnere.

Amikor a jövő történészei a szükséges történelmi távlatból elemezni fogják a nemzetközi erőviszonyok alakulását, bizonyára megpróbálják majd meghatározni a fordulópontot, vagyis azt a pillanatot, amikor az Egyesült Államoktól Kína vette át a globális vezető szerepet. E fordulópont meghatározását lehetővé tévő jelzések között van egy csalhatatlan tényező: miközben ugyanis az amerikai állam az ésszerűség határán túl is eladósodik gazdaságának támogatása végett, addig Kína kihasználja a körülményeket két vitális célja, egyrészt energetikai szükségleteinek biztosítása, másrészt technológiai képességeinek megerősítése érdekében.

Kína most fogalmazza meg választását az amerikai pénzügyi „mérnökség” spekulatív és totálisan feleltelen rendszere által kiváltott gazdasági válságra, amelyről lényegében 2008-ban hullott le a fügefalevél. A kínai gazdaságpolitika stratégiai irányváltását tartalmazó 12. ötéves tervet március elején hagyta jóvá a Kínai Népi Kongresszus. Valójában a valósághoz való pragmatikus alkalmazkodásról van szó, annak következtében, hogy a világgazdaságot destabilizálta a jelenlegi vezetője. Egyrészt tehát a kínai gazdaság a jövőben egyre kevésbé lesz exportközpontú, inkább a belső piaci igények kielégítésére és a korábban nagyrészt kihasználatlan vagy többnyire rosszul fizetett óriási munkaerő-tartalék aktivizálására fog törekedni. Másrészt Kína úgy döntött, hogy nemzeti valutáját, a renminbit fokozatosan leválasztja a dollár (süllyedő) hajójáról, ezzel együtt pedig a jüant nemzetközi fizetőeszközzé teszi. Az Oroszországgal történő árucserében például a jövőben a rubelt és a jüant használják.

Teljesen világos, hogy Kína többé már nem akar a világ olcsó m?helye lenni, mindenekel?tt pedig nem szándékozik tovább finanszírozni azon országok deficitjeit, amelyek mindeddig elnyelték a termékeit. A Közép Birodalma nem fog ugyan ismét magára zárulni, mint a történelem folyamán oly hosszú ideig tette, de az új gazdaságpolitikai stratégia a parttalan növekedés hajszolása helyett a teljes gazdasági autonómia kivívására és a társadalmi stabilitás biztosítására helyezi a hangsúlyt.

A kínai vezetés hosszú távú tervet dolgozott ki az ország bankrendszerének fejlesztése, a belső kötvénypiac növekedése és végső soron a monetáris cserék liberalizálása végett. Mindehhez Sanghajt 2020-ra a világ egyik vezető t?zsdei központjává fejlesztik, hogy aztán egy évtized múlva, 2030 körül Kína leválthassa az Egyesült Államokat a világ vezető hatalmaként. „Az a legjobb stratégia, amely harc nélkül éri el a céljait”, mondta a híres kínai tábornok, Szun Cu, 26 évszázaddal ezel?tt. A jelenlegi kínai vezetés, úgy látszik, tökéletesen megtanulta a leckét.

Gazdag István, demokrata.hu

Ajánló